

Nada soy yo,
cuerpo que flota, luz, oleaje;
todo es del viento
y el viento es aire siempre de viaje.

DE VIAJE CO VENTO

CPI "LUÍS DÍAZ MORENO" BARALLA. EQUIPO DE BIBLIOTECA

CANTIGA PARA DURMIR A UN NENO

Celanova ten un vento,
Celanova un vento ten,
un vento peleriñante,
un vento que vai e vén.

Un vento que màis que vento
è un timoso roncòn
fungando polos tellados
con grave e tristeiro son.

Iste vento vagamundo,
vai coa lúa, vén co sol,
vai cos mozos, vén cos vellos,
vai coa neve, vén coa frol.

Vai coas nubes viaxeiras
por camiños de romaxe.
Vèn co pandeiro da chuva
repenicando a paisaxe.

De día vai cos paxaros
i anda a brincar polas hortas.
De noite vén cos morcegos
i anda a petar polas portas.

Meu neno, non teñas medo,
que iste vento è meu amigo,
i anque rosma polas rúas
non te levarà consigo.

Vento que vas a ventura,
¿non ollas còmo che aceno?
vaite deiqui paseniño,
deixa durmir ò meu neno.

(Celso Emilio Ferreiro)

Con tu frente en mi frente,
con tu boca en mi boca,
atados nuestros cuerpos
al amor que nos quema,
deja que el viento pase
sin que pueda llevarme.

Deja que el viento corra
coronado de espuma,
que me llame y me busque
galopando en la sombra,
mientras yo, sumergido
bajo tus grandes ojos,
por esta noche sola
descansaré, amor mío.
(Pablo Neruda)

Viento

Cantan las hojas,
bailan las peras en el peral;
gira la rosa,
rosa del viento, no del rosal.
Nubes y nubes
flotan dormidas, algas del aire;
todo el espacio
gira con ellas, fuerza de nadie.

Todo es espacio;
vibra la vara de la amapola
y una desnuda
vuela en el viento lomo de ola.

Nada soy yo,
cuerpo que flota, luz, oleaje;
todo es del viento
y el viento es aire siempre de viaje.

(Octavio Paz)

i a liberta contestaba.
Decía povo,
respondía a esperanza.
Decía terra
i os nenos achegàbanse.
Falaba de xusticia,
e todo se puña branco.
Decía vinde,
e brindaba póla paz
(paz de consenso
non paz acobillada na xenreira)
Decía morra,
e moitas cousas suxas morrían.

Alcendeu fachos na noite,
pro os invasores solprendèrono.

(Celso Emilio Ferreiro)

El viento en la isla

El viento es un caballo:
óyelo cómo corre
por el mar, por el cielo.

Quiere llevarme: escucha
cómo recorre el mundo
para llevarme lejos.

Escóndeme en tus brazos
por esta noche sola,
mientras la lluvia rompe
contra el mar y la tierra
su boca innumerable.

Escucha como el viento
me llama galopando
para llevarme lejos.

CON EL MUUU DE LAS RAMAS

Con el muuu de las ramas,
con el ay de las damas,
con el cro de las ranas,
y el gloo amarillo de la miel.
Llegará un torso de sombra
coronado de laurel.
Serà el cielo para el viento
duro como una pared
y las ramas desgajadas
se iràn bailando con èl.

(Federico García Lorca)

HISTORIETA DEL VIENTO

El viento venía rojo
por el collado encendido
y se ha puesto verde, verde
por el río.

Luego se pondrà violeta,
amarillo y...
serà sobre los sembrados
un arco iris tendido.

(Federico García Lorca)

EL SILBO DEL DALE

Dale al aspa, molino,
hasta nevar el trigo.

Dale a la piedra, agua,
hasta ponerla mansa.

Dale al molino, aire,
hasta lo inacabable.

Dale al aire, cabrero,
hasta que silbe tierno.

Dale al cabrero, monte,
hasta dejarle inmóvil.

Dale al monte, lucero,
hasta que se haga cielo.

Dale, Dios, a mi alma
hasta perfeccionarla.

Dale que dale, dale
molino, piedra, aire.

Cabrero, monte, astro,
dale que dale largo.

Dale que dale, Dios,
¡ay!
hasta la perfección.

(Miguel Hernández)

¡Quen poidera namorala,
meu amigo!

(Álvaro Cunqueiro)

MARÍA SOLIÑA

Polos camiños de Cangas
a voz do vento xemía;
¡ai, qué soliña quedaches,
María Soliña!

Nos areales de Cangas,
muros de noite se erguían:
¡ai, qué soliña quedaches,
María Soliña!

As ondas do mar de Cangas
acedos ecos traguían:
¡ai, qué soliña quedaches,
María Soliña!..

As gueivotas sobre Cangas
soños de medo tecían:
¡ai, qué soliña quedaches,
María Soliña!

Baixo os tellados de Cangas
anda un terror de auga fría:
¡ai, qué soliña quedaches,
María Soliña!

(Celso Emilio Ferreiro)

O PRECURSOR

Era iste un poeta
que decía vento

E, logo, funa botar,
Às altas horas da noite,
Pólo buzòn do luar...

_Estaba todo calado,
No buzòn había unha carta
Dun luceiro namorado.

Màis tarde sentir pasar
O peatòn dunha nube
Co correo do luar..._.

...Cando por aí pase o vento,
Terrina do corazòn,
Nun sobre de sentimento
Darache a miña canción...

(Aquilino Iglesia Alvariño)

NO NIÑO NOVO DO VENTO

No nino novo do vento
hai unha pomba dourada,
¡meu amigo,
quen poidera namorala!

Canta ao luar e ao mencer
en fruta de verde olivo.
¡Quen poidera namorala,
meu amigo!

Ten àers de frol recente,
cousas de recèn casada;
¡meu amigo,
quen poidera namorala!

Tamèn ten sombra de sombra
e andar primeiro de rio.

Campanas de Bastavales

Corre o vento, o río pasa.
Corren nubes, nubes corren
camiño da miña casa.

Miña casa, meu abrigo,
vanse todos, eu me quedo
sin compañía nin amigo.

Eu me quedo contemprando
as laradas das casiñas
por quen vivo sospirando.

(Rosalía de Castro)

Adiós, ríos; Adiós, fontes

Adiós, ríos; adiós, fontes;
adiós, regatos pequenos;
adiós, vista d'os meus ollos,
non sei cando nos veremos.

Miña terra, miña terra,
terra donde m'eu criei,
hortiña que quero tanto,
figueiriñas que prantéi.

Prados, ríos, arboredas,
pinares que move o vento,
paxariños piadores,
casiñas d'o meu contento.

Muíño d'os castañares,
noites craras d'o luar,
campaniñas timbradoiras
d'a igrexina d'o lugar.

Amoriñas d'as silveiras
que eu lle daba ô meu amor,
camiñiños antr'o millo,
¡adiós para semp'r'adiós!

¡Adiós, gloria! ¡Adiós, contento!
¡Deixo a casa onde nascín,
deixo a aldea que conoço,
por un mundo que non vin!

Deixo amigos por extraños,
deixo a veiga pol-o mar;
deixo, en fin, canto ben quero...
¡quén puidera non deixar!

(Rosalía de Castro)

A PRIMAVERA

.....
Xa encima dos penedos
Non berra o graxo rouco,
Que alá nas negras noites
As néboas espallou,
Nin funga nas troneiras
O son do vento louco,
Que cántigas de bruxas
E trasgos remedou.

(Manuel Curros Enríquez)

¡Triste Ramón de Sismundi!
Sinteu amuiñeira de ágoa
mentras sete bois de lúa
pacían na súa lembranza.
Foise pra beira do río
beira do Río da Prata.
Sauces e cabalos núos
creban o vidro das ágoas.
Non atopou o xemido
malencónico de gaita,
non viu o inmenso gaiteiro
coa boca frolida de alas;
Triste ramón de Sismundi,
beira do Río da Prata,
viu na tarde amortecida
bermello muro de lama.

(Federico García Lorca)

POLO CORREO DO VENTO

Polo correo do vento
Màndoche a miña canciòn,
Nun sobre de sentimento
Que asinei co corazòn.

Escribìn liña por liña,
À luz da miña saudade,
No colo dunha estrelíña.

-A esa hora no Valiño,
Se cadra, a sombra das àrbres
Morrera sobre o camiño..._.

Ao acaba-la canciòn,
Sequei a tinta inda verde,
Co pó da miña emociòn.

MADRIGAL Á CIBDÁ DE SANTIAGO

Chove en Santiago,
meu doce amor.
Camelia branca do ar
brila entebrecida ó sol.

Chove en Santiago
na noite escura.
Herbas de prata e de sono
cobren a valeira lúa.

Olla a choiva pola rúa,
laio de pedra e cristal.
Olla no vento esvaído
soma e cinza do teu mar.

Soma e cinza do teu mar,
Santiago, lonxe do sol.
Ágoa de mañán anterga
trema no meu corazón.

(Federico García Lorca)

CANTIGA DO NENO DA TENDA

Bos Aires ten unha gaita
sobre do río da Prata,
que a toca o vento do norde
coa súa gris boca mollada.
¡Triste Ramón de Sismundi!
Aló na rúa Esmeralda,
basoira que te basoira
polvo de estantes e caixas.
Ao longo das rúas infindas
os galegos paseiaban
soñando un val imposible
na verde riba da Pampa.

Airiños, airiños aires

Airiños, airiños aires,
airiños da miña terra;
airiños, airiños aires,
airiños, levaime a ela.

Sin ela vivir non podo,
non podo vivir contenta,
que adonde queira que vaia,
cróbeme unha sombra espesa.
Cróbeme unha espesa nube,
tal preñada de tormentas,
tal de soidás preñada,
que a miña vida envenena.
Levaime, levaime, airiños,
como unha follia seca,
que seca tamén me puxo
a callentura que queima.
¡Ai!, si non me levás pronto,
airiños da miña terra;
si non me levás, airiños,
quisais xa non me conesan,
que a frebe que de min come,
vaime consumindo lenta,
e no meu corazónciño
tamén traidora se ceiba.

Fun noutro tempo encarnada
como a color de sireixa,
son hoxe descolorida
como os cirios das igrexas,
cal si unha meiga chuchona
a mina sangue bebera.
Voume quedando muchiña
como unha rosa que inverna,
voume sin forzas quedando,
voume quedando morena,

cal unha mouriña moura,
filla de moura ralea.

Levaime, levaime, airiños,
levaime a donde me esperan
unha nai que por min chora,
un pai que sin min n'alenta,
un irmán por quen daría
a sangue das miñas venas,
e un amoriño a quen alma
e vida lle prometera.
Si pronto non me levades,
¡ai!, morrerei de tristeza,
soia nunha terra estraña,
donde estraña me alomean,
donde todo canto miro
tomo me dice: «¡Extranxeira!»

¡Ai, miña probe casiña!
¡Ai, miña vaca vermella!
Años que balás nos montes,
pombas que arrulás nas eiras,
mozos que atruxás bailando,
redobre das castañetas,
xas-co-rras-chás das cunchiñas,
xurre-xurre das pandeiras,
tambor do tamborileiro,
gaitiña, gaita gallega,
xa non me alegras dicindo:
«¡Muiñeira, muiñeira!»
¡Ai, quen fora paxariño
de leves alas lixeiras!
¡Ai, con que prisa voara,
toliña de tan contenta,
para cantar a alborada
nos campos da miña terra!
Agora mesmo partira,
partira como unha frecha,

sin medo ás sombras da noite,
sin medo da noite negra;
e que chovera ou ventara,
e que ventara ou chovera,
voaría e voaría
hastra que alcansase a vela.
Pero non son paxariño
e irei morrendo de pena,
xa en lágrimas convertida,
xa en sospiriños desfeita.

Doces galleguiños aires,
quitadoiriños de penas,
encantadores das auguas,
amantes das arboredas,
música das verdes canas
do millo das nosas veigas,
alegres compañeirinos,
run-run de tódalas festas,
levaime nas vosas alas
como unha folliña seca.
Non permitás que aquí morra,
airiños da miña terra,
que aínda penso que de morta
hei de sospirar por ela.
Aínda penso, airiños aires,
que dimpois que morta sea,
e aló polo camposanto,
donde enterrada me teñan,
pasés na calada noite
runxindo antre a folla seca,
ou murmuxando medrosos
antre as brancas calaveras;
inda dimpois de mortoiña,
airiños da miña terra,
heivos de berrar: «¡Airíños,-
airíños, levaime a ela!»
(Rosalía de Castro)

